

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Phenix-Fuglen. Et Angelsachsisk Kvad førstegang udgivet med Indledning, Fordanskning og Efterklang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Phenix-Fuglen. Et Angelsachsisk Kvad førstegang udgivet med Indledning, Fordanskning og Efterklang", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 63. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_679-txt-shoot-idm4771/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Med Öine klare
Din Helgon-Skare
skal see Din Glæds,
med Engle-Tunge
Din Drupe sjunge,
til Eren Hans,
som Fenix-Livet
med Dig har givet
til Støvels Børn.

For Fader-Rösen,
for Himmel-Trøsten
i Grændens Dal,
for Samfund-Kiæden,
for Høiids-Glæden
i Stjerne-Sol,
for Paradiset,
vær evig priset!
Halleluja!

DANSK EFTERKLANG.

Naar Dagen gryer,
i blanke Skyer
ved Sommers-Tid,
af Fugle-Munde
da fyldes Lande
med Kvæden blid,
og Sange møde
hver Morgen-Røde
i Tusindtal.

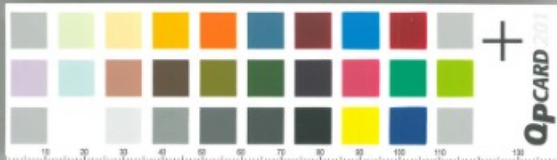
Med Aands-Solen
paa Dronning-Stolen
det er ei saa,
hvor den oprinder,
den vaagne finder
kun Fugle faa,
for Dem kun sjunger
med Fenix-Tunger
den mindste Flok.

Men er end Navnet
i Norden savnet
fra Hedenødd,
dog Nørreløden
ei mangled Reden,
med Sanger hold
for Aands-Solen
paa Dronning-Stolen,
for Sandheds Lys.

Hendøde Klungen
i Svane-Vangen
med Hjørne-Skjald,
blandt Skygger store
man dog kan spore
det Tonefald,
som Christendommen
hød høit velkommen
paa Anguls Æ.

En Dansk Udlytter,
det var den Rytter
paa Odins Hest,
med Falke-Blikket
dertil uskikket,
som Norne-Giæst,
basune-stønnen
at melde Hjemmet,
naar Sol gik op.

Ja, Skjald-Laget
paa Folke-Vinjet,
paa Bretlands Kyst,
som fenix-laget
i Sky har sanget
„nu blev det lyst,
kom fra det Jævne,
er Dansk at nævne
paa Aandens Sprog.

Og Anguls-Kvadet,
paa Kalvskinds-Bladet,
(ei Folk i Mund)
af Fenix-Balet
for Tungemalet
er Aske kun,
paa Bavne-Tinde
en Leg for Vinde
fra hver en Kant;

Men her i Lusod,
ved Belt og Sunde,
i Bøge-Ly,
her drypped Duggen
i Aske-Vuggen
fra havblaa Sky,
her blev udkoret
i Mands-Buret
en Fenix ny.

Endnu kun Eden,
i Plage-Tiden,
er Fuglen sær,
dog Orme-Hammen
han skidd med Gammen
ved Trolde-Kiær,
tør og forfægte
sin Fødsel ægte
af Fenix-Art.

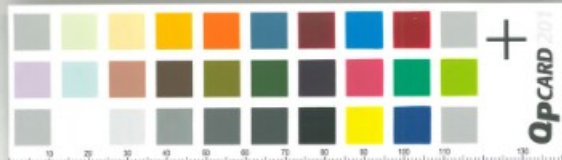
End over Agre
han helst vil flagre,
i Aften rød,
og overhoppe
Kiærminde-Toppe
i Engens Skiød,
kan sig dog svinge
paa spialke Vinge
til Bøge-Green.

Der nu han sidder,
med Fugle-Kvidder
om Fenix-Kaar,
om Eftergrøde
som Liv af Døde,
i Gylden-Aar,
saa Folke-Aanden
faer Bod for Vaanden,
som Den er værd.

Lad Orme hvæse!
lad Vinde blæse
og Rygter gaae!
den Danske Snekke
skal yndigt flaae
de Boiger blaa,
og rigest havne
med Kors i Stavne,
med Dannedrog.

Ja, Føddergaven
i Svanehaven,
til Vasa-Frei,
Lysalf-Værket,
guldgjerde-mærket,
foraldes ei,
men Alt ferynges,
som med den gynges
paa Bølgen blaa.

Skibbladner kalde
de gamle Skjalde
det Lykke-Skib,
som bærer over
de dunkle Vover
vort Folke-Liv;
men Døbe-Navnet,
med Korset favnet,
er Ydmyghed.

Og Anguls-Kvalet,
paa Kalvskinds-Bladet,
(ei Folk i Mund)
af Fenix-Balet
for Tungemalet
er Aske kun,
paa Bavne-Tinde
en Leg for Vinde
fra hver en Kant;

Men her i Lusod,
ved Belt og Sunde,
i Bøge-Ly,
her drypped Duggen
i Aske-Vuggen
fra havblaa Sky,
her blev udkoret
i Mands-Buret
en Fenix ny.

Endnu kun Eden,
i Plage-Tiden,
er Fuglen sær,
dog Orme-Hammen
han skidd med Gammen
ved Trolde-Kiær,
tør og forfægte
sin Fødsel ægte
af Fenix-Art.

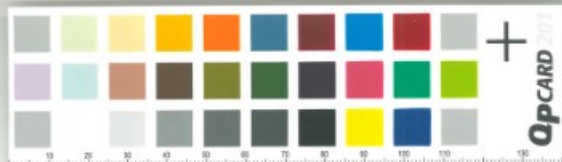
End over Agre
han helst vil flagre,
i Aften rød,
og overhoppe
Kiærminde-Toppe
i Engens Skjød,
kan sig dog svinge
paa spialke Vinge
til Bøge-Green.

Der nu han sidder,
med Fugle-Kvidder
om Fenix-Kaar,
om Eftergrøde
som Liv af Døde,
i Gylden-Aar,
saa Folke-Aanden
faer Bod for Vaanden,
som Den er værd.

Lad Orne hræse!
lad Vinde blæse
og Rygter gaae!
den Danske Snekke
skal yndigt flaae
de Boiger blaa,
og rigest havne
med Kors i Stavne,
med Dannedrog.

Ja, Føddergaven
i Svanehaven,
til Vasa-Frei,
Lysalf-Værket,
guldgjerde-mærket,
foraldes ei,
men Alt ferynges,
som med den gynges
paa Bølgen blaa.

Skibbladner kalde
de gamle Skjalde
det Lykke-Skib,
som bærer over
de dunkle Vover
vort Folke-Liv;
men Døbe-Navnet,
med Korset favnet,
er Ydmyghed.

Paa Det, sang Skjæde,
gik Aser alle
med Lyst ombord,
med Det kan fare
Guds Engle-Skare,
utalig stor,
døg sammenfoldet
i Hjerte-Skjoldet
det skryde ei.

Af Blomster-Stilke,
med Tang af Silke,
og Blade-Seil,
det Alfer bygged,
og pønt udsmykket
med Perle-Speil,
og lægges sammen
det kan med Gammen,
som Lommebog.

Saa Alfe-Nemme,
til godt at giemme,
det Skib har skabt;
trods Folke-Granden,
med Orlogs-Flaaden
det gik ei tabt;
det laae i Havne,
hvor Viking-Stavne
løb aldrig ind.

Til Det var Nøstet *)
ved Kongs-Bryttet
med Scilde byggt,
da Folke-Aanden
i Kongs-Haanden
det lagde trygt,
gav, ret forfolket,
med Dano-Folket,
sig Gud i Vold.

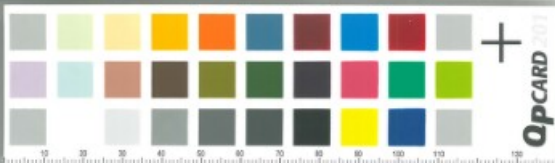
*) Nøst er et Skib-Husa eller Skar.

Saa Danmarks Lykke
lik Gylden-Snykke
i Kongens Gaard,
og Bolge-Karmen
i Kongs-Barmen
de bedste Kaar,
med Fenix-Flaget,
fra Sky modtaget
i Ydmyghed.

Med det i Stavne
fra Godehavne
løb Snekken ud,
med Storsæl spilet,
til Gladhjem stilet,
med Lading prød,
og dellig skrevet
var Maale-Brevet
med Kongs-Haand.

Berømt i Norden
var Isse-Fjorden
fra ferdens Tid,
af Kongs-Leier,
af Sang og Seier
i Storm og Strid;
dens Høes, begravet,
opstod paa Havet
med Dano-krøg.

Med Taler jævne
paa Adel-Stævne
den stog fra Jord,
med Folke-Livet
paa Lykke-Skibet
den gik ombord,
med Folke-Sangen
fra Svane-Yangen
den stak i Sky!

Paa Det, sang Skjæde,
gik Aser alle
med Lyst ombord,
med Det kan fare
Guds Engle-Skare,
utalig stor,
døg sammenfoldet
i Hjerte-Skjoldet
det skryde ei.

Af Blomster-Stilke,
med Tang af Silke,
og Blade-Seil,
det Alfe bygged,
og pønt udsmykket
med Perle-Speil,
og lægges sammen
det kan med Gammen,
som Lommebog.

Saa Alfe-Nemme,
til godt at giemme,
det Skib har skabt;
trods Folke-Granden,
med Orlogs-Flaaden
det gik ei tabt;
det laae i Havne,
hvor Viking-Stavne
løb aldrig ind.

Til Det var Nøstet *)
ved Kongs-Brystet
med Scilde byggt,
da Folke-Aanden
i Kongs-Haanden
det lagde trygt,
gav, ret fortolket,
med Dano-Folket,
sig Gud i Vold.

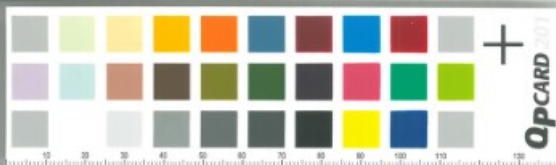
*) Nøst er et Skib-Husa eller Skar.

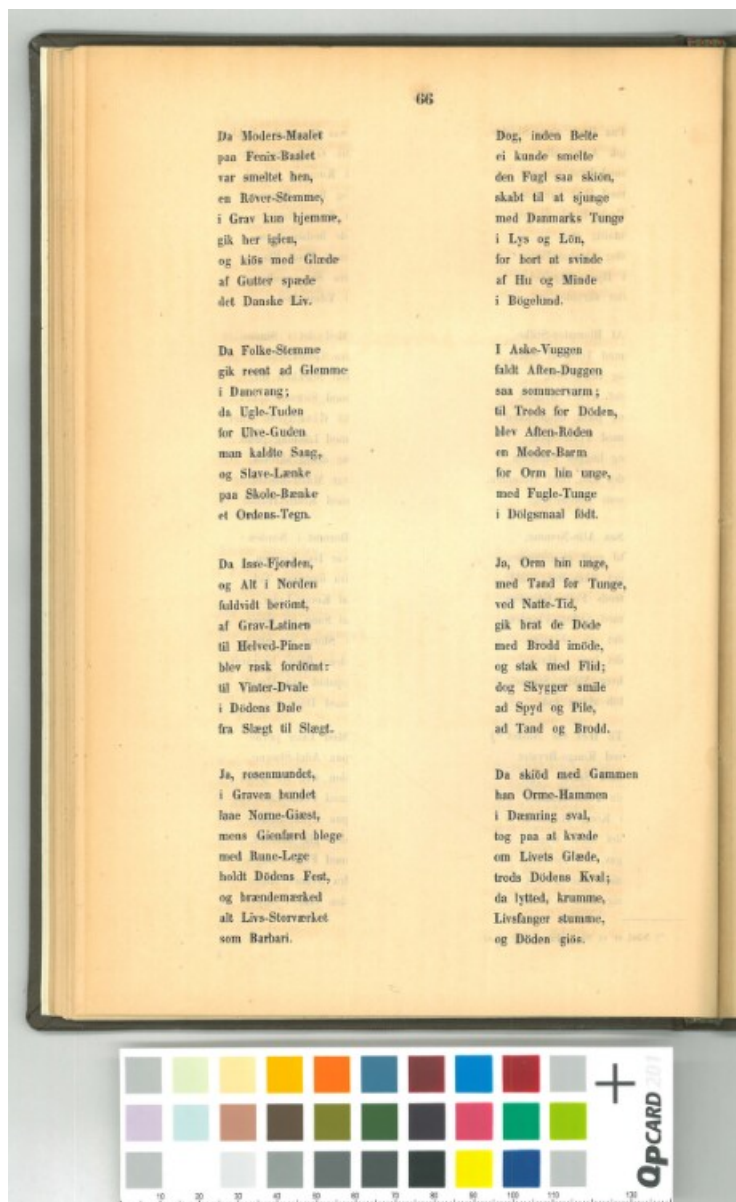
Saa Danmarks Lykke
lik Gylden-Snykke
i Kongens Gaard,
og Bolge-Karmen
i Kongs-Barmen
de bedste Kaar,
med Fenix-Flaget,
fra Sky modtaget
i Ydmyghed.

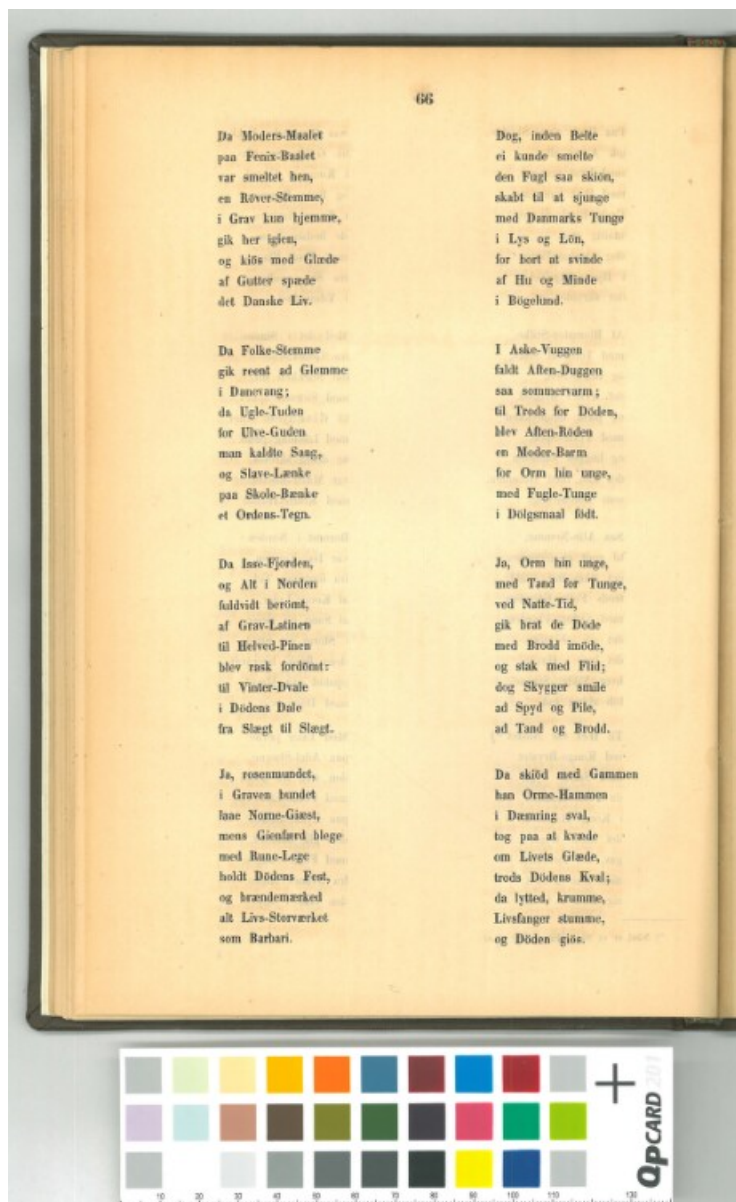
Med det i Stavne
fra Godehavne
løb Snekken ud,
med Storsæl spilet,
til Gladhjem stilet,
med Lading prød,
og dellig skrevet
var Maale-Brevet
med Kongs-Haand.

Berømt i Norden
var Isse-Fjorden
fra ferdens Tid,
af Kongs-Leier,
af Sang og Seier
i Storm og Strid;
dens Hoes, begravet,
opstod paa Havet
med Dano-krog.

Med Taler jævne
paa Adel-Stævne
den stog fra Jord,
med Folke-Livet
paa Lykke-Skibet
den gik ombord,
med Folke-Sangen
fra Svane-Yangen
den stak i Sky!

Da Folkets Stemme
i trofast Giemme
opdaged Han,
Hvis omme Hjerter
af Fryd og Smerte
har deelt med Dan,
og end i Tide
paa Folkets Kyde
Han raadte Bod.

Livslyk kalder
ham nu hver Alder,
den Drot i Nord,
som stumme Sjæle
gav Mund og Mæle
ved Isse-Fjord,
hvor blidt nu blunder
det Stovværks Græsder,
som aldrig døer.

Så Hjertes Stemme,
i Danmark hjemme,
Han Folket gav;
mens Taaren bæver
og Folket hæver
sig frelst af Grav,
Bog-Ormen svænger
paa Fugle-Vinger
sig over Land.

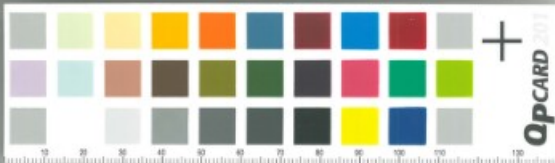
Fra Tryk-Papiret
til Kirke-Spiret
han skynder sig,
med Danmarks Tunge
et Kvad at sjunge
for Kongens Lig,
som Bønder bære
til Grav med Ære
ved Issefjord.

Derfra han ær,
naar Maen smiler,
til Gladhjems Slot,
om Brude-Kransen
og Havru-Dandsen
at kvikke smaat,
saa over Voven,
saa giennem Skoven
det gaar saa let.

Ja, fri for Sorgen
til Fredriks-Borgen
gaar Dandsen let,
naar i Skiarsommer
de faare Blommer
staae trindt og tæt,
Dan-Stjernen blinker,
Løv-Kronen vinker
saa yndehuld.

Med salvet Paade
vil Kongen sande
det Spaadoms-Ord:
for Christendommen
er Timen kommen
i hvide Nord,
og Fenix-Sungen
i Dane-Vangen
gjenfødt paany.

Med den skal møde
hver Morgen-Flode
et Skjalde-Kuld,
og saenhare,
i Toner klare,
som Glar og Guld,
hvad dunkelt lyder
om Lysets Dyer
i Oltids Kvad.

Da Folkets Stemme
i trofast Giemme
opdaged Han,
Hvis omme Hjerter
af Fryd og Smerte
har deelt med Dan,
og end i Tide
paa Folkets Kyde
Han raadte Bod.

Livsliig kaldet
ham nu hver Alder,
den Drot i Nord,
som stumme Sjæle
gav Mund og Mæle
ved Isse-Fjord,
hvore blidt nu blunder
det Stovværks Græsder,
som aldrig døer.

Så Hjertes Stemme,
i Danmark hjemme,
Han Folket gav;
mens Taaren bæver
og Folket hæver
sig frelst af Grav,
Bog-Ormen svænger
paa Fugle-Vinger
sig over Land.

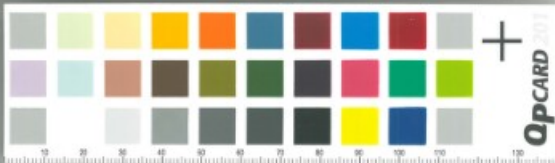
Fra Tryk-Papiret
til Kirke-Spiret
han skynder sig,
med Danmarks Tunge
et Kvad at sjunge
for Kongens Lig,
som Bønder bære
til Grav med Ære
ved Issefjord.

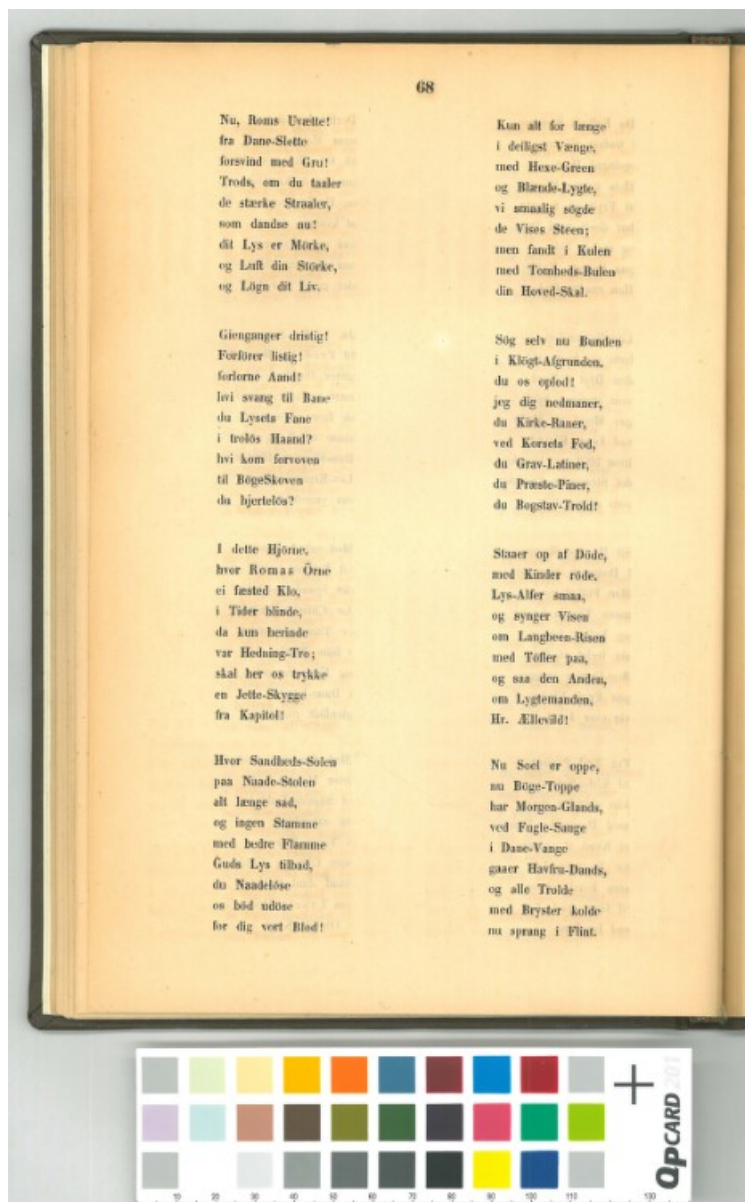
Derfra han iler,
naar Maen smiler,
til Gladhjem's Slot,
om Brude-Kransen
og Havfrue-Dansen
at kvikke smaat,
saa over Voven,
saa giennem Skoven
det gaar saa let.

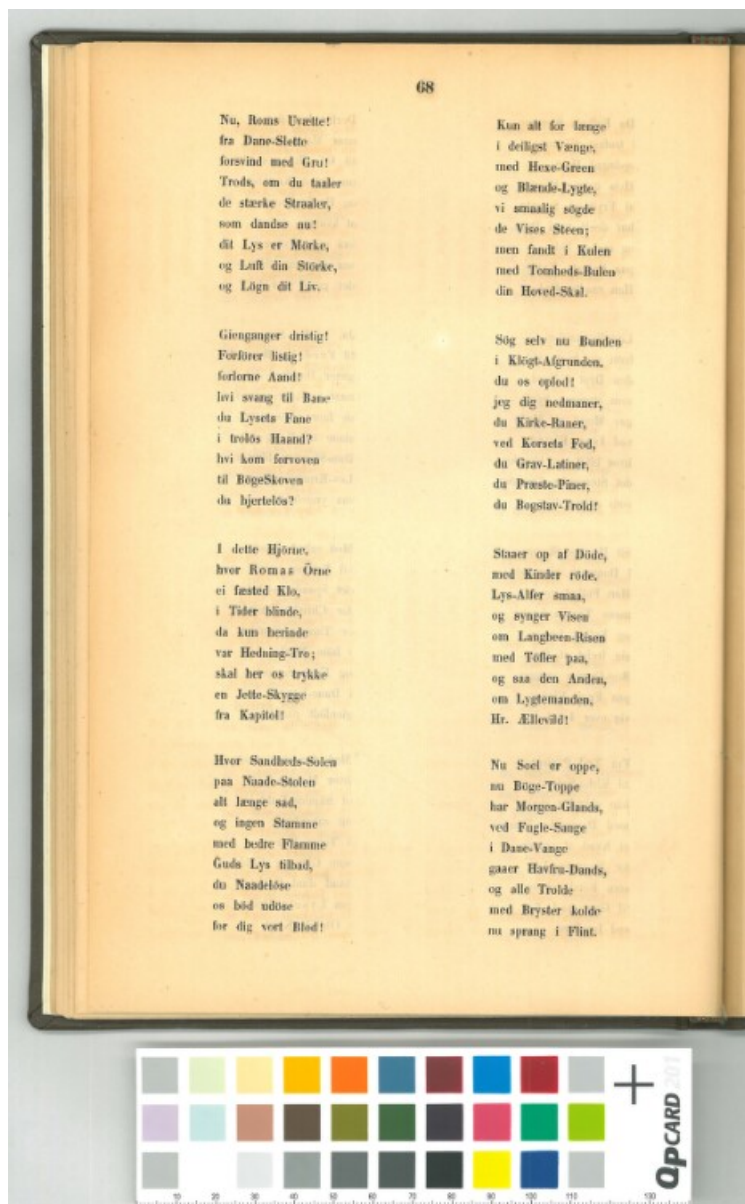
Ja, fri for Sorgen
til Fredriks-Borgen
gaar Dandsen let,
naar i Skiarsommer
de faare Blommer
staae trindt og tæt,
Dan-Stjernen blinker,
Løv-Kronen vinker
saa yndehuld.

Med salvet Paade
vil Kongen sande
det Spaadoms-Ord:
for Christendommen
er Timen kommen
i hvide Nord,
og Fenix-Sungen
i Dane-Vangen
gjenfødt paany.

Med den skal møde
hver Morgen-Flode
et Skjalde-Kuld,
et saenhare,
i Toner klare,
som Glar og Guld,
hvad dunkelt lyder
om Lysets Dyer
i Oltids Kvad.

Vaagn op, vor Moder,
med alle Froder
fra Arldstid,
med Alles Navne,
som Orlogs-Stavne
har ført i Strid,
og vel bemædet,
for Fædrelandet
og Moders-Maal!

Nu Klokke kime,
na Glødens Time
for eder slæg,
na Romer-Hæren,
som kræved Eren,
til Helved drog,
na bære Prisen
i Kampvisen
kan Dansemænd!

Nu vaagner, Frænder,
med rappe Hænder
til gavnlig Dont!
thi her i Landet
lvo ei gjør Andet,
gjør meget Ondt:
sig selv han kvæder,
og Brødet stjæler
af Næstens Mund.

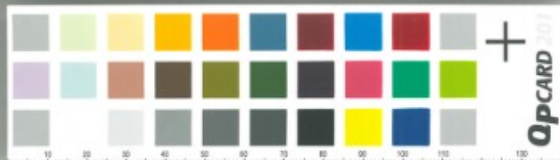
Nu Bønder vaagne
i alle Sogne,
i hver en By,
af Kæmpe-Ellen
for Odels-Retten
til Fædres Ry,
som Ridder-Sæder
med Valmels-Klæder
kan rime net!

Med Alvor Gammen
nu smelte sammen
i Sol-Glands!
om Lærdoms Tinde
sig yndig vinde
en Lijs-Krands!
om Skjalbskabs Ving
sig Tanke-Binge
med Æren snee!

I Danmarks Skove
tør Duer vove
med Høgen Kiv;
tør Lam til Løve,
for Daud at øve,
betroe sit Liv;
kan Barnet styre
uvone Tyre
med Klap paa Kind.

Paa Danmarks Sletter
sig jævne Trætter
med Mjød og Vin,
paa Danmarks Klipper
groe Ax og Vipper
med Høgen fin,
paa Danmarks Hede
gjør Lærker Rede
i Blåde-Byg.

I Danske Børne
har Godhed Varme,
er Oudskab Kold;
paa Danske Veie
er Stinaand feie
og Kvinden hold;
paa Danske Bølger
Livs-Lykken følger
med Dannebrog.

Vaagn op, vor Moder,
med alle Froder
fra Arldstid,
med Alles Navne,
som Orlogs-Stavne
har ført i Strid,
og vel bemødet,
for Fædrelandet
og Moders-Maal!

Nu Klokker kime,
na Glødens Time
for øder slog,
na Romer-Hæren,
som kræved Eren,
til Helved drog,
na høre Prisen
i Kampvisen
kan Dansemænd!

Nu vaagner, Frænder,
med rappe Hænder
til gavnlig Dont!
thi her i Landet
lvo ei gjør Andet,
gjør meget Ondt:
sig selv han kvæder,
og Brødet stjæler
af Næstens Mund.

Nu Bønder vaagne
i alle Sogne,
i hver en By,
af Kæmpe-Eften
for Odels-Retten
til Fædres Ry,
som Ridder-Sæder
med Valmels-Klæder
kan rime net!

Med Alvor Gammen
nu smelte sammen
i Sol-Glands!
om Lærdoms Tinde
sig yndig vinde
en Lijs-Krands!
om Skjalbskabs Ving
sig Tanke-Binge
med Æren snøe!

I Danmarks Skove
tør Duer vove
med Høgen Kiv;
tør Lam til Løve,
for Daud at øve,
betroe sit Liv;
kan Barnet styre
uvone Tyre
med Klap paa Kind.

Paa Danmarks Sletter
sig jævne Trætter
med Mjød og Vin,
paa Danmarks Klipper
groe Ax og Vipper
med Høgen fin,
paa Danmarks Hede
gør Lærker Rede
i Blæde-Byg.

I Danske Børne
har Godhed Varme,
er Oadskab Kold;
paa Danske Veie
er Stinaand feie
og Kvinden hold;
paa Danske Bølger
Livs-Lykken følger
med Dannebrog.

